

vőt regisztráltak. Az amerikaiak jövőre nem jönnek Nizzába, így a jövőben tartósan mintegy 6-8 ezer fő részvételére lehet számítani. Stavangerben körülbelül 1500-an lehettünk jelen, 2004-ben Párizsban legfeljebb duplázódás várható, tehát tartósan és hosszú távon az EGS+EUG=EGU-konferencia ígérkezik a nagyobb méretű eseménynek.

Egy bizonyos: a sokszínűségnek, a multidiszciplináris jellegnek tulajdoníthatóan az európai PhD-hallgatók (azaz a jövő kutatói) 2003-ban az új EGU-ra szavaztak. (Nizzában a legkellemesebb meglepetés volt a szép számban megjelent magyar doktori hallgatókat látni, még akkor is, ha legtöbbször nem magyar, hanem külföldi egyetem színeiben érkezett.) Úgy néz ki, hogy — a mammutrendezvények

minden hátránya és a néhány száz fős szakrendezvények nagyobb tudományos hasznossága ellenére — a földtudományok terén a közeljövőben várhatóan az EGU összejövétele lesz a tudományos megméretés első számú európai fóruma.

Az EAGE tehát a geofizika számára beszűkülni, az EGU pedig kiszélesedni látszik, de egyik konferencia sem az már, ami korábban volt. Egyfelől a teljes kiürülés, másfelől a totális káosz jelent meg reális veszélyként. Mindkettőt egyformán komolyan kell venni.

Szarka László

KÖNYVISMERTETÉS

2002-ben három olyan könyv jelent meg, amely szélesebb szakmánk egy-egy érdekes területébe enged betekinteni. Mindhárom könyv szerzője dr. HORN János. A könyvek kereskedelmi forgalomba nem kerültek.

Az első könyv

Egy szakma tündöklése és hanyatlása

avagy hogyan látják a szénbányászat elmúlt 50 évét azok, akik művelték és irányították.

A könyv kétségtelenül legértékesebb (és legnagyobb részt kitevő) fejezetei a vállalati vezetők visszaemlékezései. Tíz vezető vállalta (néhány nem) a hozzá tartozó bányák „életének, és agonizálásának, halálának” bemutatását, amely fájdalmas, de olvasói szempontból rendkívül érdekes értékelés.

Hasznos ismereteket nyújt és tanulságos a *Magyarországi széntermelési adatok* c. grafikon.

A másik könyv

A földtan és a bányászat Kossuth-, Állami és Széchenyi-díjasai 1948–1999.

A könyv áttekintést ad a címben megjelölt három igen jelentős kitüntetés rövid történetéről, az arra vonatkozó jogszabályokról, a javaslattevő bizottságok történetéről, pontos listát (a kapott díj neve — fokozata — adományozás éve; munkahely; foglalkozás; az odaítélés rövidített indoklása) a kitüntetettekről.

Figyelemre méltóak a korabeli sajtóban megjelent híradások néhány kitüntetett életéről.

Az összesítő táblázatban megtudhatjuk, hogy 1948–1999 között szakmánkban összesen 179-en részesültek az említett három legmagasabb állami kitüntetésben.

A harmadik könyv találoán a

Képeslap-bányászat

címet viseli.

Ritka élvezet átlapozni a könyv szebbnél szebb, különleges képeslapjait, a jól átgondolt, egységes szemléletű (a képeslap megnevezése; postabélyegző, dátum; kiadó; szöveges kiegészítés a képeslap által megjelenített helyhez) anyagot.

Aki a könyvet kezébe veszi, olyan dolgokat tud meg röviden a bányászat történetéről, amely nemcsak gazdagítja ismereteinket, tiszteletet parancsol bányászaink iránt, de a szerző iránt is, aki a bevezetőben leírtak szerint sem pénzt, sem fáradságot nem sajnált a könyv anyagának összegyűjtésekor.

A könyv ábécérendben mutatja be a sok képeslapot, de Dorog, Pécs, Salgótarján, Selmezbánya, Sopron Tatabánya kiemelten szerepel a képeslaptárban. Ismerve e helyek jelentőségét a szénbányászat múltjában, nem véletlenül alakult így, s nem a szerző külön vonzódása, elfogultsága eredményezte.

A szerző, dr. HORN János — életútja a könyvek hátoldalán (vagy az utolsó oldalon) röviden megtalálható — hiányt pótol, szorgalmas, kitartó, áldozatkész munkájával.

Mindhárom könyv értékes — egyetemistáinknak kötelező olvasmánynak ajánlom —, hiszen az érdeklődőt sok fáradságtól menti meg, miközben a múlt tisztelete iránt pótolhatatlan élménnyel gazdagítja.

Geofizikusainknak, szakmabelieknek őszinte szívvel és meggyőződéssel ajánlom mindhárom könyvet.

Sajnálom, hogy e könyvek kereskedelmi forgalomba nem kerültek.

Baráth István